

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 06.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **247** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Производството по делото е образувано по жалба на Ж. С. И. срещу Заповед № 513з-11103/17.12.2021 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от 6 месеца“.

В жалбата се излагат доводи за това, че обжалваната заповед е неправилна и незаконосъобразна. Според жалбоподателя при издаването ѝ е нарушен материалният закон, нарушени са и процесуалните правила, които са гаранция за законосъобразното прилагане на материалния закон. Жалбоподателят счита, че поводът за налагането на дисциплинарното наказание не съдържа белези на дисциплинарно нарушение. Счита, че при издаването на заповедта са нарушени съществени процесуални правила. В производството по издаване на обжалваната заповед не му е осигурено правото на защита, което му е гарантирано от закона. Нарушена е целта на закона. Според жалбоподателя не може да се носи отговорност едновременно за дисциплинарно нарушение и за административно нарушение по ЗДвП. Така се нарушава принципът „не два пъти за едно и също нещо“ (non bis in idem).

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, явява се лично. Представява се от адвокат И. Г.. Иска от съда да отмени дисциплинарното наказание и да уважи жалбата. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Директор на СДВР – редовно призован, чрез процесуалния си

представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателят Ж. С. И., към датата на издаване на обжалваната заповед е заемал длъжността – разузнавач III степен в 01 група на 06 сектор „Престъпления против собствеността и културно – историческите ценности“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при СДВР. От представената по делото и приета като доказателство административна преписка се установява, че дисциплинарното производство е започнало по повод на докладна записка изготвена от М. Д. – началник на 02 група в 06 сектор „Престъпления против собствеността и културно – историческите ценности“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при СДВР. В докладната са се съдържали данни, че Ж. С. И. е извършил дисциплинарни нарушения – напуснал е работното си място и без да уведоми началника си и е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 – во ЗДвП.

Дисциплинарнонаказващият орган е приел изводите на комисията по отношение на нарушението на служебната дисциплина от инспектор Ж. И., изразяващо се в напускане на работното място, като маловажно.

На 12.08.2021 г. в 11: 45 ч., в [населено място], на [улица], инспектор Ж. И. е управлявал лек автомобил марка „А.“, модел А8, в посока от [улица]към [улица]без регистрационни табели с номер на рама WAUZZZ4H1AN005162. При извършена проверка срещу сградата на Софийския районен съд от служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР било установено, че моторното превозно средство не е регистрирано по надлежния ред. Посоченото представлява нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Ж. И. не е предоставил на контролните органи от пътна полиция контролния талон към СУМПС. Това бездействие е квалифицирано от компетентните органи като нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него.

На жалбоподателя е съставен АУАН № 497661 / 12.08.2021 г. по описа на ОПП – СДВР, в който са посочени нарушенията, които е извършил, като е отбелязано, че след запознаване със съдържанието на акта той няма възражения. Срещу жалбоподателя е издадено наказателно постановление № 21 – 4332 – 017225 от дата 23.08.2021 г. С това постановление е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. За другото административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП материалите са изпратени на 06 РУ – СДВР за извършване на проверка и уведомяване на Софийска районна прокуратура, с оглед преценка дали са предпоставките за ангажиране на

наказателната отговорност на Ж. И. за извършено престъпление от общ характер по чл. 345, ал. 2 НК. Съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 2 от НК наказва се с лишаване от свобода до една година или с глоба от петстотин до хиляда лева и този, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Повод за тези действия е разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 8а от НПК, която определя, че наказателното производство се прекратява, ако извършеното деяние съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство.

В хода на дисциплинарното производство е изготвена докладна записка № 513р – 70186 / 18.08.2021 г. и писмено сведение № 513р – 82270 / 24.09.2021 г. от старши инспектор М. Д. (към дата 12.08.2021 г. пряк ръководител на жалбоподателя). Той заявява, че на 12.08.2021 г., около 12:30 ч. при него в служебния му кабинет се е явил жалбоподателят, като е обяснил, че около 11:45 ч. му е съставен АУАН по ЗДВП. Обяснява, че актът му е съставен, защото преди това се е опитал да съдейства на възрастния си баща, който е имал здравословни проблеми.

В хода на дисциплинарното производство е предоставена възможност на И. да упражни в пълен обем правото си на защита по чл. 205, ал. 3, чл. 207, ал. 8, т. 6, вр. с ал. 10 от ЗМВР. На 07.09.2021 г. инспектор И. е запознат със заповедта за проверка. На 28.10.2021 г. жалбоподателят е запознат със справка № 513р – 9187 / 28.10.2021 г. за резултата от извършената проверка, за което е съставен протокол.

На 20.09.2021 г. на инспектор И. е връчена покана № 513р – 80835 / 20.09.2021 г. по описа на СДВР. Жалбоподателят е предоставил писмено сведение № 513р – 81604 / 21.09.2021 г. по описа на СДВР, в което е посочил, че на 12.08.2021 г. е депозирал докладна записка. В нея е било посочено, че в обедната почивка е преместил лекия автомобил на баща си. Това се е наложило, понеже баща му е възрастен човек (около 80 години) и не може да се справи с усложнената ситуация. Автомобилът е бил свален от репатрак и не е бил технически изправен. Посочва, че целта му е била да предотврати други произшествия на пътя.

На 11.11.2021 г. на инспектор И. е връчена покана № 513р – 95333 / 05.11.2021 г. за даване на писмено обяснение до дисциплинарно наказващия орган. Жалбоподателят е депозирал писмено обяснение № 513р – 97414 / 12.11.2021 г., в което потвърждава фактичката обстановка. В обяснението е посочено, че И. счита нарушението си за маловажно. Обясненията на И. са обсъдени от административния орган и са приети като защитна теза. Обсъдена е формата на вината при извършване на нарушението. Взето е предвид кадровото досие на И..

В резултат на това е издадена обжалваната Заповед № 513з-11103/17.12.2021 г. от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Наказанието е наложено на основание чл. 204, т. 3, чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, за неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като не е спазена разпоредбата на т. 28, буква „а“ от Етичния кодекс, съгласно която „държавният служител независимо от заеманата длъжност, в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата на Република България“. Прието е, че това е съставомерно деяние по чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел Н. И.. Той заявява факти, свързани с обстоятелството, че е имало аварирание на транспортно средство, което е

превозвало леки автомобили от чужбина, включително и това, което е било управлявано от жалбоподателя.

Недоволен от така постановената заповед Ж. И. упражнява правото си жалба до съда пред състав на АССГ.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Видно от приложеното по делото копие на оспорената заповед, същата е била връчена на жалбоподателя на 21.12.2021 г. (9 часа и 10 мин.), като жалбата му срещу акта, съгласно поставен върху нея вх. № 45231 / 29.12.2021 г. по описа на АССГ е подадена директно до съда на 29.12.2021 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Между страните не се спори по фактите. Не се излагат фактически твърдения, които да не кореспондират помежду си. И двете страни в спора излагат факти, които са еднопосочни и в своята съвкупност очертават непротиворечиво фактическата обстановка. Това се отнася и до свидетелските показания на Н. И.. Това прави безпредметно да се обсъждат поотделно доказателствата и доказателствените средства, които възпроизвеждат фактите в процеса. Страните имат различно виждане за правното значение на установената в процеса фактическа обстановка. По-конкретно жалбоподателят счита, че правното значение на извършеното от него нарушение е такова, че то е маловажно и не трябва да обуславя налагането на дисциплинарно наказание. Обратно – административният (дисциплинарно наказващият) орган намира, че извършеното от жалбоподателя трябва да се квалифицира като дисциплинарно нарушение, което води след себе си налагането на дисциплинарно наказание „Порицание за срок от 6 месеца“.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – Директор на СДВР, в качеството му на ръководител на структурата, в рамките на предоставените му правомощия с чл. 204, т. 3 от ЗМВР. При издаване на заповедта са спазени и сроковете по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, както и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай са дадени писмени обяснения рег. № 513р – 97414 / 12.11.2021 г. в което Ж. И. потвърждава фактическата обстановка. На 24.11.2021 г. е поставена резолюция от страна на директора на СДВР, че е приел обясненията.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми, както и при съобразяване напълно с изискванията относно формата на административния акт, визирани в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР. Видът на дисциплинарното наказание е законово определен и не подлежи на преценка от страна на дисциплинарно наказващия орган. Разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от ЗМВР предвижда налагане на дисциплинарни наказания за нарушаване на служебната дисциплина, а нарушенията, за които се налагат наказания са изброени съответно в ал. 2. Видовете дисциплинарни наказания са посочени в чл. 197, ал. 1 от ЗМВР, като в конкретния случай на жалбоподателя от наказващия орган е било наложено наказание „порицание“, поради наличие на данни за нарушаване на служебната дисциплина.

В чл. 200, ал. 1 от ЗМВР са изброени конкретни хипотези, при осъществяването на които (от обективна страна) се налага именно наказание „порицание“. В конкретния случай с диспозитива на дисциплинарното обвинение описаното по – горе деяние на жалбоподателя е конкретизирано като такова по чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР.

За да наложи това наказание дисциплинарно наказващият орган е приел, че Ж. И. е нарушил конкретна точка от Етичния кодекс на служителите на МВР. Видно от протокол за запознаване на служителите от състава на 06 сектор ОПКП СДВР (л. 76 – 77 от делото) Ж. И. е бил запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със Заповед № 8121з – 348 / 25.07.2014 г. Датата на запознаване е 21.08.2019 г. Съгласно точка 28, буква „а“ от Етичния кодекс държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата в Република България. Деянието му е квалифицирано правилно и законосъобразно.

Описаната в заповедта фактическа обстановка се установява безспорно от приложените писмени доказателства.

Спазени са сроковете за налагане на дисциплинарно наказание. Съгласно чл. 195, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл. 196, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. По силата на чл. 196, ал. 2 ЗМВР дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Видно от доказателствата по делото справка за извършена проверка по постъпили данни за извършено дисциплинарно нарушение, ведно с материалите по преписката (общо 54 листа) е постъпила при дисциплинарно наказващия орган на дата 28.10.2021 г. (л. 33 от делото). От този момент е започнал да тече двумесечен срок за налагане на дисциплинарно наказание. Заповедта е издадена преди този срок да изтече, а именно: 17.12.2021 г.

Спазена е разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при определяне на вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено (по време на служба), формата на вината (пряк умисъл) и цялостното поведение на държавния служител по време на службата – в случая това, че е награждаван с „Писмена похвала“, като към момента на извършване на проверката няма наложени дисциплинарни наказания.

Не се споделят аргументите, изложени в жалбата, че е налице наказване два пъти за едно и също нещо. В ЗМВР изрично е установена възможността едно деяние да води след себе си ангажиране и на административнонаказателна и на дисциплинарна отговорност. Съгласно чл. 194, ал. 3 ЗМВР държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Съгласно чл. 195, ал. 3 ЗМВР, когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, едногодишният срок по ал. 1, съответно двегодишният срок по ал. 2, започва да тече от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление.

Не се споделят аргументите на защитата, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя. И. е имал възможност да посочи подпомагащ служител на МВР или

упълномощен адвокат, но не се е възползвал от това свое право. Това е водно от протокол за запознаване със справка (л.86 от делото).

Не се споделят доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че нарушението е маловажно. Спазването на разпоредбите на ЗДвП изрично е предвидено като нарушение на Етични кодекс. Видно от доказателствата по делото (л. 85 от делото) е получен отговор от СРП, в който е посочено, че по отношение на нарушението на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, прокурор е установил, че са налице предпоставки за отказ да се образува досъдебно производство по чл. 345, ал. 2 НК и преписката е прекратена на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК.

Наложено наказание е съобразено с разпоредбите чл. 200, ал. 2 от ЗМВР, като е за минимално предвидения срок.

Горното обосновава извод за законосъобразност на оспорената заповед.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че обжалваният административен акт следва да бъде потвърден, а жалбата срещу него – отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 45 - ти състав, Първо отделение,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. С. И. срещу Заповед № 513з-11103/17.12.2021 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от бмесеца.

ОСЪЖДА Ж. С. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на СДВР направените по делото разноски в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 211 ЗМВР не подлежи на касационно оспорване пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: